

Лютый

Препаскудний день для прогулянки.

Дощ перішив увесь ранок, перетворивши мою поїздку з Сентр-Пойнта до Маунтін-Брука на суцільне пекло. Поділ джинсів просякнув водою, щойно я вийшла з машини на в'їзді до будинку Рідів, тож мої кеди почвакують по мармуровій підлозі фое, де місіс Рід тримає в руках повідець Ведмедя, свого собаки, й дивиться на мене сповненим співчуття поглядом, щоб я побачила, як їй ніяково посилати мене на вулицю цього дощового ранку понеділка.

Тут важливо саме показати, що їй дуже ніяково.

Адже вона розраховує, що я таки зроблю свою роботу.

Я вигулюю собак у районі Торнфілд Істейтсі вже майже місяць, і якщо я щось і зрозуміла, так це що тут найважливіше те, який *вигляд усе має*.

Місіс Рід має співчутливий *вигляд*, наче їй нестерпно від того, що я змушена вигулювати її коллі, Ведмедя, цього холодного й вітряного дня посеред лютого.

У неї такий вигляд, *наче їй не начхати на мене як на людину.*

Та це не так, і це мене не хвилює, справді.

Можна подумати, що мені на неї не начхати.

Тож я усміхаюся й поправляю свій дощовик кольору хакі.

— Я підготувалася, — кажу їй і беру повідець Ведмедя.

Ми стоїмо в передньому фое будинку Рідів. Ліворуч від мене до стіни приперте дзеркало у величезній рамі, в якому відображаємось я, місіс Рід і Ведмідь, який уже рветься до дверей. Ще там стоїть похмурий дерев'яний столик з мискою попури й парою діамантових сережок-кілець, які недбало кинула туди місіс Рід, коли вчора ввечері повернулася з якогось там благодійного заходу.

Я помітила, що благодійність тут дуже популярне заняття, хоча мені так і не вдалося зрозуміти, на що саме вони збирають гроші. Ті запрошення, які я бачу на журнальних столиках чи на дверях холодильника, видаються справжнім міксом слів показової доброчесності. *Діти, жертви домашнього насилля, бездомні, знедолені: різні евфемізми до слова «бідний».*

Невідомо, що місіс Рід підтримувала минулого вчора, та це ще одна річ, на яку мені абсолютно начхати.

Тим часом я не дозволяю погляду затриматися на столику з сережками.

З м'яким повідцем Ведмедя в руці я махаю місіс Рід і виходжу на широкий, сірий ганок. Там слизько й мокро, тож мої старі кеди майже ковзають по ньому.

Я чую, як за мною зачиняються двері, й мені стає цікаво, чим займеться місіс Рід цього ранку, поки я буду вигулювати її собаку. Вип'є ще одну філіжанку кави й заість заспокійливими? Плануватиме ще один благодійний захід?

Можливо, це буде якийсь бранч збору коштів для дітей, яким не пощастило мати власної яхти.

Дощ почав вщухати, але ранок досі був холодним, і я шкодувала, що не взяла рукавичок. Мої руки виглядали грубими й потрісканими. Між великим і вказівним пальцем правої руки досі проглядався світло-рожевий рубець від опіку — такий собі трофей, який залишився від останнього робочого дня у *Roasted* — кав'ярні у Маунтін-Бруку.

Я нагадую собі, що вигул собак не найцікавіша в світі робота, але принаймні мені не загрожують опіки другого ступеня.

Ведмідь смикає за повідець, обнюхуючи кожну поштову скриньку, до якої ми приходимо, і я дозволяю йому тягнути мене за собою, поки мої думки зайняті більше будинками й цим районом, аніж моїм підопічним. Кожен із цих «палаців» має яскраво-зелене подвір'я, тому важко зрозуміти, для чого цим людям потрібен вигулювач собак. Але справа не в *потребі*. Просто вони *хочуть*.

От про що всі ці будинки.

Місіс Рід з чоловіком живуть самі в Магнолія Хол, де в їхньому розпорядженні вісім ванних кімнат і сім спалень, зал для прийомів і сімейне лігво, кімната відпочинку на верхньому поверсі й «кабінет джентльмена». З того, що я бачила, інші будинки в Торнфілд Істейтсі нічим не відрізняються. Поки мені вдалося побувати в чотирьох з них, адже, звичайно, якщо хтось із сусідів має вигулювача собак — усі інші теж потребують — *хочуть* — і собі такого. Я працюю на Рідів, вигулюю їхнього Ведмедя, тепер ще на сім'ю Макларенів з Прімроуз Лейн, вигулюю їхнього далматинця, Мері-Бет. Ще є Кларки з Оквуд і їхні ши-цу, Майор і Полковник, а також Тріпп

Инграхем з Мейпл Вей, який нещодавно найняв мене для вигулу Харпера, лабратора його покійної дружини.

Загалом це непогана халтурка, однозначно краща за роботу в *Roasted*. Тут люди справді дивляться мені в очі, і ще тут прийнято називати «обслуговуючий персонал» на ім'я, щоб не здаватися цілковитими засранцями. «Джейн для нас як член сім'ї», — мабуть, так каже місіс Рід іншим дамам у заміському клубі, після чого всі самовдоволено усміхаються на знак схвалення й випивають ще одну «Криваву Мері».

Мої кеди чвакають по тротуару, а я думаю про свою квартиру, де, найпевніше, знову протікає стеля на кухні в тому самому місці, де вона темнішого брудно-сірого кольору на брудно-сірому тлі. Квартира в дешевому, але не найгіршому районі міста, та іноді здається, що я живу в бетонній коробці. Байдуже, скільки я намагаюся прикрасити її плакатами з *Target* чи милими покривалами, які знаходжу на блошиних ринках, — сірий однаково пробивається.

У Торнфілд Істейтсі не знайти брудно-сірого кольору.

Тут трава зелена незалежно від пори року, кожен будинок прикрашений кашпо з квітами чи має вазони на підвіконні, або величезні кущі, вкриті кольоровими квітами. Ставні пофарбовані в яскраво-жовтий, темно-синій, насичено-червоний, смарагдово-зелений колір. Якщо ж і трапляється сірий, то він м'який і витончений — сизий, як колись назвала його місіс Рід. Тут стоїть постійний гул від роботи садівників, служби з чистки килимів, автомобілів домових служб, які під'їжджають або виїжджають від будинків навіть такого дощового дня, як сьогодні.

Ведмідь зупиняється, щоб подзюрити на бордюр, а я вільною рукою скидаю капюшон і холодна дощова